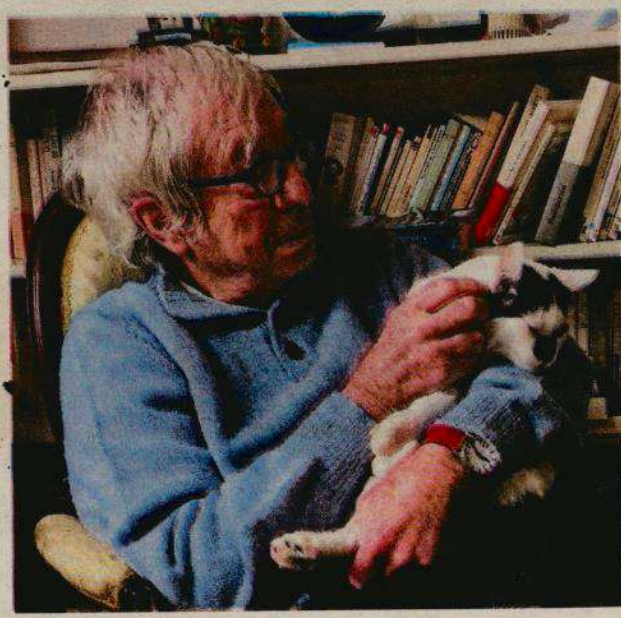

'Tek Yalnız Ben Değilim'
Fournier'nin "son düzlükte", hem kendisi hem de geçmişine dair bir muhasebe.

Yaşlılığı ve yalnızlığı hem kabulleniş hem de bunlara bir başkaldırı metni

HATIRLAMAYA MAHKÛM OLMAK

Kaan EGEMEN

Jean-Louis Fournier metinlerini okuyanlar, yazarın babasıyla ve annesiyle ilgili, çocukluk, ilk gençlik ve olgunluk dönemlerinden pek çok anı paylaştığını, zaman zaman ebeveynleriyle hesaplaştığını, "sıra dışı" çocuklarına ve eşine ilişkin satırlar kaleme aldığını, bunları yaparken anlatı-deneme-roman türlerini iç içe geçirdiğini görecektir.

Tek Yalnız Ben Değilim, Fournier'nin "son düzlükte", hem kendisi hem de geçmişine dair bir muhasebe. Fournier, yalnızlığının kaynaklarını (eşinin ölümünü, oğullarının hastalıklarını, komşularının muhite uğramasını vd.) kurcalarken her zamanki gibi kendi ruh hâliyle dalga geçiyor.

Yaşlılığı yoklukla, yoksunlukla ve sessizlikle bağdaştırılan Fournier, kendisini terk ettiği için ölenlere "kızarken" insanları şaşkırtmayı sürdürmek istiyor. "Tek Yalnız Ben Değilim", bir yanıyla bu arzunun ürünüyken öbür yanıyla yine yazarın geçmişine ilişkin bir döküm ve hesaplaşma.

gibi kendi ruh hâliyle dalga geçiyor.

Çağın vebası

Eski bilgisayarı gibi hafızasını kaybettiğinin ve "gerçek anı ile uydurulmuş anı arasındaki sınırın bulanıklaştığının" ayırına varan Fournier, "hatırlama işini yalnız yapmaya mahkûmum"

BİR CÜMLE

"Başkaları olmadan yaşamak zor, başkalarıyla birlikte yaşamak da zor. Yaşamak hep zor."

diyor. Yazara göre bu mahkûmiyet "çağımızın vebası."

Fournier, yaşlanıp sevdikleri birer birer gittikçe yeryüzünde kalan tek insan olduğunu hissetmeye başlıyor; bu melankoliden, trajikomik ve mizahi cümleler türetiliyor.

Yaşlılığı, "kendine açıklayacak herhangi bir sırrın kalmaması" diye tarif eden Fournier, bunun saçmalama riski barındıran bir durum olduğunu, o nedenle "başkalarının" gerektiğini fakat bunun aynı zamanda belli güçlükler yarattığını hatırlatıyor.

Naftalin kokusu ile yalnızlık arasında kurduğu ilinti, Fournier'nin yaşamının büyük bölümünü oluşturan bir gerçekliğe; neredeyse her şeyi tek başına yapmayı öğrenmeye ve canlı kalma çabasına denk geliyor.

Yalnızlık neyin bedeli?

Yaşlılığının "şiddetini", karşı komşusunun panjur ve perdelerinin, açık ya da kapalı olmasıyla ölçen Fournier, içe bakışı sırasında sıkılıp bunalmış ama buralardan çıkış yolu ararken kaleme kâğıda sarılan bir münzeviyle karşılaşmış; hatıralar, yaşanmamışlıklar ve yarım kalmış her şey, satırlarına yansımış. Ardından "yalnızlık, özgürlük için ödenen bedeldir" cümlesi gelmiş. Fournier'nin, küçükken bir anlığına unutulduğu mağazadaki hâlini hatırlayıp bunu yaşlılığındaki yalnızlığına benzetmesi hayli manidar. Yaşlılığın, unutuluşun kıyısında olmayı çağrıştırdığını vurgulayan yazar, buna direnmek için hikâyeler uyduruyor. "Tek Yalnız Ben Değilim", tam böyle bir sınırdadır: Uydurulmuş anılar ile gerçek anıların bir karışımı; yaşlılığı ve yalnızlığı hem kabulleniş hem de bunlara bir başkaldırı metni...